

До 75-річчя депортації німецького народу

Цій тужливій даті були присвячені заходи, які підготували та провели Центр німецької культури (ЦНК) «Хофнунг» разом з відділом культури, національностей та релігій м. Славутич та загальноміським бібліотечно-інформаційним центром (ЗБІЦ).

відкрити для себе їхні багаті культурні традиції.

ТВОРЧА ЗУСТРІЧ

Саме тому, щоби поповнити свої знання з історії українських німців на прикладі однієї родини, і була запрошена до нашого міста Галина Невінчена, художниця з багатою виставковою історією, письменниця. Творча зустріч з нею відбулась у конференц-залі ЗБІЦу. Герої оповіді в її романі «Зерна і жорна» – потомок запорожців і одна з далеких родичів тих одурених безземельних німців, яким російська цариця Катерина II пообіцяла рай на пустельних землях російського Поволжжя... Як і в кожному романі, в цьому теж квітне кохання. Вже тому, що навіть у пеклі люди плекають надію. А вона, як відомо, вмирає останньою... Галина познайомила присутніх зі своїми картинами, супроводжуючи відеопоказ цікавою розповіддю. Вона віддає перевагу реалізму як в образотворчому мистецтві, так і в літературі, вважаючи, що Бог створив світ прекрасним, а життя кожної людини гідне бути основою цікавої оповіді. Варто лише навчитися дивитися і бачити, слухати і чути! Галина залишала наше місто, обіцяючи намалювати нову картину, яку обов'язково присвятить Славутичу, тому що він їй дуже сподобався!

НАШЕ МИНУЛЕ

28 серпня 1941 року всіх радянських громадян німецької національності вигнали зі своїх домів і відвезли в товарних вагонах до Казахстану і Сибіру. Не дивлячись ні на які заслуги. Усіх. Людей похилого віку і немовлят. А трохи пізніше майже усіх працездатних, від самих юних, забрали в трудову армію. Під цією назвою були створені по суті концтабори, в яких каторжною працею, голодом і холодом знищувались тисячі і тисячі ні в чому не повинних людей. Уся їх провина була тільки в тому, що народилися вони не в тому місці і не в той час... Після закінчення війни тих, хто залишився в живих, ще довгі роки не випускали на свободу. А після звільнення забороняли повертатись у рідні місця. Тисячі покалічених доль, розбитих сімей. Нам зараз важко навіть уявити, що довелося пережити цим людям. Але ті, хто вижив, пам'ятають. Пам'ятають їх розповіді діти й онуки. Німці України дбайливо зберігають свою історію і культуру. Шкода, але ми дуже мало знаємо про те, який величезний внесок у розвиток нашої країни вніс німецький народ. Хто знає про те, що в 1930 році в Україні було сім німецьких районів, 252 сільські ради, 628 німецьких шкіл? У цих районах були створені промислові підприємства і розвивалося сільське господарство. Це – наша історія, історія нашої України.

КНИЖНА ЕКСПОЗИЦІЯ

Цікава тематична експозиція була розміщена в читальному залі ЗБІЦу, де можна було ознайомитись із нелегкою історією етнічних німців Радянського Союзу,

Альбом пам'яті

АЛЬБОМ ПАМ'ЯТІ

У нашому Центрі німецької культури збираються матеріали для виготовлення «Альбому пам'яті» етнічних німців, що мешкають у Славутичі. Вже є багато документів – фотографії, довідки, листи. На вечорі-пам'яті, присвячене 75-річчю депортації німецького народу, усі з цікавістю роздивлялися проектний варіант цього альбому. Початок зроблено. Серед сторінок цього альбому може бути історія і вашої сім'ї. Треба усвідомлювати, що народ, який не пам'ятає свого минулого, не має й майбутнього. Давайте разом будемо будувати наше сонячне Завтра!

Валерій НІХЕЛЬМАН,
голова ЦНК «Хофнунг» м. Славутич